

SZENTES ÉS VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
negyedévre 1 forint 25 kr., félévre 2 forint 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. t. 306. sz., Sonnenfeld Sámuel úr házában,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal
méréselt árjegyzék szerint számítják fel.

A függöny mögül.

Hogy mennyire felköltötte T a s n á d y Antal dr. polgármester erőszakos eltávolításának ügye az általános érdeklődést és milyen széles hullámokat vert az e fölött való méltó felháborodás: mi sem igazolja jobban a tényét, hogy a fővárosi sajtó immár 6 napja foglalkozik e botrányos ügygyel, annak újabb és újabb oldalát tárva fel, természetesen a szerint, ahonnan információit meríti, de magát a hallatlan erőszakot mindenkor elítélte.

Manap, mikor lázasan sietünk élni és egy szenzációs esemény gyorsan üti ki az emlékezetből a másikat, sokatmondó az, ha a napi sajtó egy ügygyel ilyen behatóan és ilyen huzamosan foglalkozik; — biztos fokmérője ez annak is, hogy mennyire értékeli ez ügyet és milyen nagy a felháborodás ez erőszakos csíny fölött.

Nekünk, akik közvetlenül közel szemlélői vagyunk ennek a jelentős ténynek, akik a főispáni erőszak ellen első emeltük fel tiltó szavunkat, természetes kötelességünk az általános érdeklődést ébren tartani és nem tűrni meg, hogy e sajnálatos esemény fölött csak úgy könnyedén napirendre térjen a nagy közönség, mellyel az egyéni szabad elhatározás szent jogán ilyen sérelem esett.

Lapunk előző számában már beszámoltunk arról, miként történtek a botrányos ügyben — a Magyar Hírlap útján, úgy nevezett legilletékesebb forrásból merített leleplezések a függöny mögül.

Igéretet tettünk ekkor arra nézve is, hogy mi is meg fogunk magunknak engedni ezzel szemben némi indiskréciót és majd szintén elmondunk egyet-mást, az erőszakos csíny elkövetése előtt a függöny mögött lefolyt eseményekből, amelyek ha szenzációsak nem lesznek is, meglesz mindenesetre az az előnyük, hogy való igazak, nem pedig torzferdítései a megtörtént tényeknek.

Csak történetet írunk e leleplezésekkel, a hozzájuk fűzhető megjegyzéseket, a belőlük levonható következtetéseket egészen a közönség józan és elfogulatlan ítéletére bizzuk.

A múlt évben, mikor T a l l i á n Béla főispánt Csongrád megyébe érkezte és a főispáni székbe való installálása alkalmából olyan lelkes örömmel üdvözölték, az ekkor lefolyt tisztelgések során a főispán, a T a s n á d y Antal dr. polgármester vezetése alatt nála tisztelgésre megjelent, városi képviselők és tisztviselőkből alakult küldöttségnek csaknem szóról-szóra azt mondta: nagyjából tudomása van már arról, hogy Szentes városában milyen állapotok uralkodnak, de reméli, hogy a

nagyon is kiélesedett ellentéteket sikerülni fog kiegyenlíteni, csak arra kéri Szentes városi tisztit karát s arra kéri különösen Szentes városi törvényesen megválasztott polgármesterét, hogy menjenek a türelem azon végső határáig, a meddig elmenni lehet, s ha a türelemnek ezt a határát elérték s a helyzet még sem javul, akkor forduljanak segélyért bizalommal hozzá; ő biztosítja a jelenlevőket, hogy minden körülmények között mindenki vel szemben meg fogja védelmezni a törvényt és megoltalmazza a jogtalanul üldözöttet.

Ez a k k o r volt, még Szapáry Gyula gróf kormányelnök belügyminisztersége alatt, aki T a l l i á n Bélát Csongrád vármegye főispánjává kinevezte.

De még ugyanazon hónapban bekövetkezett a kormányváltás; új belügyminiszter került a voltak helyére és ami pár nappal előbb még jogos és törvényes volt, pár nappal utóbb már jogtalannak, törvénytelennek kellett tekintetnie mindazok és így a főispán részéről is, akik nem szeretnek az ár ellen, hanem igenis szeretnek mindég az árral úszni.

Közvetlenül ez után történt, hogy S i m a Ferenc a november 24. napjára egybehívott közgyűlés elé terjesztendő legújabb felüggesztési indítványt nyújtott be a polgármesterhez.

TÁRSAS.

Egy csók miatt!

(Szittyai világából.)

Írta: dr. Mikecz Ödön.

(Folytatás.)

Fekete lovakon, fekete ruhás sötét csapat, csak egy szaguldott elől, mint fényes villám. Csúcsban végződő hegyes sisakja alól szabadon lóbogott ébenfekete haja, domború keblét pikkelyezett mellszorító köntös takarja, fényes acél kardja éanst veretű hüvelybe megszire csillogott a viradó reggelben. Fekete paripája csak úgy ölelte a levegőt, rohant mint a fergeteg, utána a kis csapat mint sötét felhő.

Ijedten rebbent fel a még fészken pihenő madár a harmatos fűből, megtörve hajtották le fejeiket a letaposott virágok, mielőtt a napsugár feleskoldta volna a harmatescseppet szirmaikról.

Egyszer csak felbukkant a láthatár szélén a ragyogó nap. Mintha egy varázsszó hangzott volna át a mindenségben, meglevenült az egész természet. Örömmel zengett dícsőhimnusz a mezők énekese, a kis madár,

széjjel tárták szirmaikat a virágok a napsugár elé, mint ezüsttel behintett szőnyeg csillogott a harmatos mező. Távolabb a Sussan erdő suttogó lombjai enyelegtek a megérkezett verőfényvel, mint jó ismerőssel.

És a lovakos vágattak előre, mint mesebeli lovagok hazajáró lelkei, mint az Öröm országába tévedt sötét Bánat. Tán hogy előbb ériék a vidámító napsugárt, más közönséges föld-lakónál.

Ott, a hol a Sussan erdő összeér a sík pusztával, gyalogbokrok között — melyek mintegy előőrset képeztek a rengetegnek — vesztegelt néhány lovas. Fehér lovaik türelmetlenül kapálták a gyepeket, tüzes párat fuja az üde légből.

Nehезen várhattak valamit. Egy közülük figyelve az erdő bokor-szegélyénél, merőn szegzte sasszemét a pusztának, kutatva a láthatár homályos ködét. Délceg termete izgatottan imbolygott lóva hátán, idegesen babrált szabályja markolatán. Egyszer csak önfeledten vágta sarkantyúját paripája oldalába, mely nagyott ugrott mint a gyöngén sebzett szarvas.

A vitéz szívének tán minden vére ar-

cába szökött: piros lón mint a nyiló róza, s felvillant kutató szemének emésztő fénye mint néma éjben a pásztortűz.

Ott robogott elő pár nyilóvérsnyire a hajnalt kereső sötét csapat!

Midőn annyira közeledtek, hogy a pariparobaj meghallatszott, a fehér vitéz maradásra inté csapatát, maga pedig kitugratott a bokrok közül s előre vágatott.

Az előtörő kisérteties csapat pillanat alatt megállt, csak egy szaguldott elő, mint sötét felhő fénylő villáma.

Ott találkozott a sík mező közepén: fehér sólyom a fekete galambbal.

— Én vagyok Amorg — kiáltott a fekete lovas — hittál, eljöttem!

— Orod várt — szólt a fehér vitéz — várt mint szomjas föld az üdítő esőt, mint szomorú fűz a játszai napsugárt!

— Itt vagyok! mit akarsz?

— Egy csókot arról a piros ajkáról, egy nyájias pillantást azokból a villámó szemekből, aztán — te elmegysz balra én jobbra, sohse látjuk egymást ha te nem akarod!

(Folyt. köv.)

A polgármester az ép akkor Szentesen időző főispánnal közölte ezen ténnyt s kijelentette a főispán előtt, hogy ő ugyan törvény szerint elintézhethetné a saját hatáskörében ezen indítványt tartalmazó beadványt, de mégis jónak látja azt a főispánnal közölni a végből, hogy megtudhassa, miként vélekedik a főispán ezen ügyről.

Tallian Béla főispán ekkor azt mondotta a polgármesternek, hogy ne törődjék vele ha felfüggesztik is, csak hagyja ezt megtörténni; a továbbiakat nyugodtan bizza ő rá, majd ő gondoskodni fog arról, hogy mieelőbb vissza legyen helyezve hivatalába.

Tasnády ép ezért nem is ment el a közgyűlésre elnökölni, s engedte, hogy felfüggesztése megtörténjék.

Am december elején már megindult, a nézetváltozáshoz képest, Tasnádyval a tárgyalások, a kapacitációk, hogy vonuljon vissza a polgármesterségtől, engedje azt át másoknak, hadd válasszanak Simáék tetszésük szerint.

És ezeket a tárgyalásokat siker is koronázta, annyival könnyebben, mert Tasnády maga, ha lehet e kifejezést használni, valósággal beleült a tisztviselőködésbe abban a percben, ahogy betekintést nyert annak szellemébe és meggyőződött, hogy a köztisztviselőt mindenki csak ideoda dobható vak eszköznek szereti tekinteni.

Januárra, mikorra az ez évi rendkívüli téli meggyűlés össze lett hívva, Tasnády szándéka már oda érlelődött meg a vele folytatott közvetett tárgyalások során, hogy lemondási szándékát elhatározta személyesen bejelenteni a főispánnak, amit röviden és azon kijelentéssel tett meg tényleg Tallian akkori Szentesen létekor, hogy állásáról, fegyelmi ügyének végleges és jogerős lebonyolítása után *le fog mondani*.

A főispán ezt akkor, nagyon el lévén foglalva, röviden tudomásul vette; azonban a februári rendes évnegyedes közgyűlésen való Szentesen időzése alkalmából Tasnádyt magához hívatta, hogy vele a majdani lemondás a mikéntjét megbeszélje és megállapítsa.

Ez február hó 26-án történt és ez alkalommal Tasnády Antal, szemben a főispán azon óhajával, hogy fegyelmi ügyének lebonyolítása után a hivatali újból átvéven, már a hivatal-átvételi jegyzőkönyvbe diktálja lemondását és így voltaképen a hivatal-átvévés csak fiktív legyen, egész határozottsággal kijelentette, hogy ily módon a polgármesteri hivataltól soha megszökni nem fog, hanem igenis átvéven azt, a lehető legrövidebb idő alatt összehívja a városi képviselőtestületet, hogy ott lemondását szóval bejelentse, annak elfogadását és az ebből folyó intézkedések megtételét kérje.

E kijelentését, Tasnády, mint

önmagára nézve kötelezőt tette meg akkor és e kijelentés őszinteségében, valamint abban, hogy Tasnády az adott szavát minden körülmények közt be fogja váltani, a főispán megnyugvást kellett hogy merítsen a polgármesternek ugyanekkor tett más nyilatkozatából, amely Tasnády egyeneslelkűségét, határozott, nyílt jellemét sokkal inkább megvilágítja, semhogy elhallgassuk és — már okulás kedvéért is — közre ne adjuk.

A beszélgetésük folyamán ugyanis a főispán, aki maga is érezhette az új helyzet ferdeségét és a jogtalanság érelmélet melyi Tasnádyt esik, mintegy ekszpiálni akarván ezért, elmondotta neki, hogy érdekében lépéseket tett az igazságügyminiszternél, aki meg is ígérte, hogy ki fogja Tasnádyt bírónak nevezni, de ezt a fegyelmi ügyei elintézése előtt nem teheti meg.

Mire Tasnády azzal felelt, hogy — miként eddig nem hajhászott hivatalos állásokat, ezután sem szándéka ezt tenni és így arra kéri a főispánt, hogy érdekében ez irányban semmi lépést ne tegyen.

Egyidejűleg, annak illusztrálására, hogy csakugyan nem hajhászott a multban sem hivatalt, elmondta a főispánnak azt is, hogy annak idején, mikor a megyei árvaszéki elnöki állásra pályázat volt hirdetve, Burián Lajos és Kátai Pál János külön-külön felszólították arra, hogy ez állásra pályázzék, biztosítván őt ez esetben arról, hogy ugyanazon párt, mely a polgármester-választásban ellene volt, ebben a választásban támogatni fogja.

Azt hisszük: aki így beszél, ennyi lepezeletlen őszinteséggel, annak szavában a főispán feltétlenül megbízhatott, mindenesetre jobban, mint ahogy bizhat úgynevezett békekísérletei sikerében.

Es a főispán Tasnády ezen nyilatkozatában akkor meg is nyugodott, mindössze azon aggodalmát fejezvéni ki, hogy — ha Tasnády közgyűlésen fogja a lemondását bejelenteni, ott esetleg újabb skandalumok lesznek; minthogy azonban Tasnády kijelentette, hogy ő a maga részéről skandalumot provokálni nem fog, végre azzal váltak el, hogy a főispán ez ügyben beszélni fog a városi közgyűlésen vezérszerepet vívókkal, tehát Simáékkal, hogy így egy esetleges skandalum elháríttassék.

Ettől fogva aztán Tasnády nem beszélt többé a főispánnal. Márciusban, mikor Tallian Béla főispán az azon havi közizgaz. bizotts. gyűlésen elnökölni Szentesre jött, hivatta ugyan a polgármestert, aki azonban ekkor, valamint a főispán áprilisi ittlétekor is Budapesten volt és így a hívásnak meg nem felelhetett.

Ime, ez a Tasnády lemondása tárgyában a függöny mögött lejátszódott események rideg és való előadása. Ennél sem több sem kevesebb nem

történt. Így folyt le az egyezkedés, ez volt az utolsó megállapodás.

Ehez csak azt fűzhetjük hozzá, ha nem is mint pozitív tudást, de mint elég biztos forrásból eredettet, hogy a főispán igenis irásosan kérte fel Sima Ferencet, hogy a Tasnády ügyében hozott első fokú fegyelmi határozatot ne főlebbezzék meg, hozzátéve, hogy: Tasnády úgy sem fogja többé elfoglalni a polgármesteri széket.

Joga volt-e a főispánnak ezt az utóbbi kijelentést tenni? Joga volt-e ehez, a fent elmondottak alapján és Tasnády határozott ellenkező kijelentése dacára? mindennek az elfogulatlan elbírálását ezek után nyugodtan bizuk a közönség józan ítéletére.

Városi képviselő-választások. Szentes városi képviselőtestületének törvényszereint kilépett 50 tagja helyére a f. hó 17-én folytak le az új választások, a tíz választókerületben e célra kitűzött helyiségekben.

Partoskodás, korteskedés nem előzte meg ezt a választást, mindössze a Simisták tartottak 1—2 előzetes pártértekezletet, amelynek célja, miután úgy is tudták, hogy egyedül lesznek a vásáron, nem annyira a kortesmozgalom mikéntjének a megállapítása, mint inkább az volt: olyan jelöltnevsorokat állítani össze, amelyek minden érdeket kielégítsenek a párt kebelében és visszavonásra, duzzogásra, ebből eredőleg szakadásra ne vezessenek.

Hogy mennyire csupán ez volt az értekezletek főcélja, mutatja az a körülmény, mely szerint e névsorokon, az elválo érdekek figyelembevételével, még az utolsó pillanatban is változás esett, úgy, hogy a szavazás a párt tagjai részéről végtére is nem azokra történt, akiket a párt lapja, a »Szentesi Lap« vasárnapi számában mint hivatalos jelölteket felsorolt.

Egyedül lévén a vásáron, szemben 1—2 ellenpártinak az utolsó pillanatban történt gyenge ellentérvésvél, természetes, hogy nagy lón a diadala, nagy hanggal hirdette a választás után: »Győztünk le Persze, kár, hogy nincs kitéve az is: kik ellen győzték és kik csináltak ellenmozgalomt?»

Csak hogy persze, ezt nem igen lehet kiírni, mert komoly ellenmozgalom, legalább a mi tudunkkal, egyáltalán nem volt.

A választás eredménye a következő: Megválasztottak az 1-ső kerületben: Filó Tihámér dr., Bartha János, Pap István, Vecseri János, Danielisz Károly rendes és Rúzs Molnár Ferenc, id. Szanthó János, Murvai Gábor póttagoknak;

a 2-ik kerületben: Halász Szabó Daniel, Pandovics Döme, ifj. Varga Imre, Pócsi Balogh Mihály, Tóth Sándor rendes és Székely Mihály, Szabó Mihály, Csáko Balogh Ferenc póttagoknak;

a 3-ik kerületben: Soós Sándor, Pápai János, Virágos Kiss Mihály, Kürti Sándor, Pap Imre rendes és Kelenczés György, Árgyelán Miklós póttagoknak;

a 4-ik kerületben: Kálmán Mihály, Kálmán István, Szilágyi Sándor, ifj. Várady Lajos, Körtvélyesi Sándor rendes és Szanthó Mihály, Czibus Bálint póttagoknak;

az 5-ik kerületben: Berényi János, Berényi Gergely, Varga Ferenc, Kutas Mihály,

Kálmán Péter rendes, és Kürti János, Csányi Sándor, Csák Máté pöttagoknak;

a 6-ik kerületben: Szánthó Lajos, Szénássy Ferenc, Pásztor János, Neufeld Hermann rendes és Berényi Gergely, Soós Bálint pöttagoknak;

a 7-ik kerületben: Kátai Pál János, Bálint József, Rádi János, Pataki József, Varga József rendes és ifj. Kátai Pál János, Pataki János, Bálint István pöttagoknak;

a 8-ik kerületben: Bartucz János, Pataki Lajos, Kadinczki István, ifj. Pányik Tóth István, ifj. Tarnóczy Bálint rendes és Józsa István, Kátai János Sándor, Tray András pöttagoknak;

a 9-ik kerületben: Udvardi Sándor, Józsa Sándor, Lantos József, Csik Kovács József, Józsa György rendes és Vas István, Nemes János pöttagoknak;

végre a 10-ik kerületben: Bárkai András, ifj. Bálint János, Teési Fekete János, Mezei János rendes és Judik István, Berényi Gergely pöttagoknak.

Ime, az új városatyák névjegyzéke, a diadalmas választási tusa után a győztes hadsereg által kinevezett tisztok, akikre a nehéz tiszt vár: Szentes város közigazgatását ellenőrizni, polgárainak sorsát intézni.

Ez hát Szentes város polgárainak a földgondviselése s mert tudjuk, hogy ráfér a jókivánság, őszinte szívvel kívánjuk: vajha az legyen, olyan gondviselés, mely nyomasztó terheinken könnyítsen.

De ugyanolyan őszintén valljuk meg azt is, hogy mi bizony ilyen irányban semmi jót se várunk a működésétől.

Ujdonságok.

Szentes, 1893. április 20.

— **Műt-épités.** A szentes-csongrádi törvényhatósági út még kiépítetlen szakaszának miutánt leendő kiépítését vállalat útján biztosítandó, a f. hó 17-én volt a vármegye a zárt ajánlati verseny. A versenyre 3 pályázó jelentkezett, kik közül a vállalatot, mint a legelőnyösebb ajánlatot tevő, Deutscher Zsigmond vállalkozó nyerte el folyómentérenként 7 ft 32 kr. egységárban, amennyiért ugyanazon útnak már miutánt kiépített szakaszát a múlt évben ugyanó kiépítette. A vállalkozó az épitést ez évben tartozik befejezni és a miutánt a vármegyének átadni.

— **Temetés.** Nem emlékszünk rá, hogy Szentes város közönsége oly imponáns módon nyilvánította volna részvétét egy gyászestet iránt, mint ahogy a f. hó 16-án, Sarkady Nagy Mihály volt polgármester temetése alkalmakor e részvétet megnyilatkozni láttuk. Nem becslülük túl, 7—8000 főre téve azok számát, köztük városunk egész értelmiségét, akik eljöttek, hogy megadják a végtisztességet annak, aki férfiora teljének egész tevékenységét szülővárosa oadaod szolgálásában töltötte el. Délután 4 órára volt kitzúve a temetés, de már fél 4 óraker jórómán szorongásig megtelt a halottasház tágas udvara, míg azok száma, akik be nem juthattak, több ezer főre ment, a piactérfő egészen a gyászházig sűrű tömegekben tartotta megzállyva az úri-útcát. A temetésen testületileg jelent meg a városi képviselőtestület és tisztviselő-kar, páros rendben vonulva fel a gyászházhoz. A ravatalra egyletek és egyesek, rokonok és jó barátok részéről küldött szebbnél-szebb koszorúk tömege olyan nagy volt, hogy külön kocsin kellett elhelyezni egy részét, mely a 4 fekete lepellel bevont ló által vont halotasz kocsit elött haladt, míg ez utóbbi mellett diszbe öltözött, kivont kardú vármegyei

hajdúk és városi rendőrök képeztek kettős sorfalú őrséget. A halottasz háznál, a daleyget megható gyászzenéke után előbb Filó János ref. lelkész mondott gyönyörű imát, mire újból a daleyget által cizengett gyászdal, majd Geröcz Lajos ref. lelkész búcsúzóto beszéde következett. Még egy gyász-dalt énekelte el a daleyget, aztán a gyász-kocsira emelték a súlyos érckoporsót, mely egy család kidölt támaszát, a város egy hű fiat földte el örökre és megindult a szomorú menet az úri útcán és Kossuth-útcát, a ref. közlépmetőbe. Ott pihenő örök álmat Sarkady Nagy Mihály, Szentesnek egyik legjobb, leghivebb fia. Legyen ott csendes a pihenése és áldott közöttünk emlékezete!

— **Sajtóügy a kúrián.** A vármegyének közíg. bizottsága által hivatalból Sima Ferenc ellen folytatott sajtóperben, mint lapunk olvasói tudják, a budapesti sajtóbíró-ság, az esküdtek verdiktje alapján, Sima Ferencet, ki a tárgyaláson meg nem jelent, in kontumácián fél évi fogházra ítélte. Sima Ferenc az ítélet ellen semmisségi panasszal élt, mit a kir. kúria a f. hó 18-án intézett el, megállható érvek hiányában visszavetvén Sima semmisségi panaszát.

— **A társulat háza.** A körös-tisza-marosí ármentesítő-társulat szentesi központi házának felépítésére a kiírt verseny-pályázat kedvező eredménnyel végződött. A vállalatot, az előirányzott költségetvénél valamivel jutányosabban, mintegy 34,500 ft vállalati összeggel, mint legelőcsőbb ajánlattevő ifjú Kovács János helybeli jónévvé épitész nyerte el, aki a régi kaszinó-épilet lebontását már meg is kezdette, hogy aztán mielőbb hozzáfogvén az épitkezéshez, a házat a vállalatban kötelezett időre felépíthesse és az épitettő ármentesítő-társulatnak átadhassa.

— **Halálozások.** Sűrű aratást tartott városunkban, a közelmúlt napokban, a halál. Sarkady Nagy Mihály volt polgármester után, temetése napján, vagyis a f. hó 16-án Szabó Károly volt városi számvévo hunyt el, ki évek óta csendes visszavonultságban élt családjá körében, mitem tördöve a közügyekkel. A boldogultban, kinek temetése a f. hó 18-án délelőtt volt a rokonok, jó barátok és nagyszámú közönség részvételével, — Szabó Menyhért ügyvéd, a »Szentesi Takarékpénztár« ügyésze édes apját gyászolja. — E temetés napján, a f. hó 18-án hunyt el városunknak egy másik köztisztletben állott, érdemes polgár, Kamocsay János 75 éves korában. Kamocsay János régente előkelő szerepet vitt helyi közéletünkben mint a város polgármestere, hosszú évek óta azonban ő is csendes visszavonultságban, egyedül gazdaságának élt. Temetése ma délelőtt 10 óraker lesz a kiséri gyászháztól. — A f. hó 17-én halalozott el Farkas József polgártársunk nej is, kinek temetése a f. hó 19-én délelőtt volt a nagyszámú rokonok és közönség élénk részvételével. Mint értesülünk, az elhunyt derék nő, végrendeleltileg, vagyonának tetemes részét jótékonycéllú alapítványokra hagyományozta.

— **Az áruló telefon.** Az ármentesítő-társulat telefon-vezetke, köztudomás szerint, a gátörök-höz is beszoal, hogy ezzel a szolgálati utasítások gyorsan szóbelileg is megadhatók, a tudakozódásokra nyomban válasz nyerhető legyen és a szolgálattal megkönnyíttessék. Az örök, de különösen hozzátartozók eleinte, persze, furcsa szemmel néztek az öröngös masinát, de végre aztán megbarátoztak vele. Csak egy ör felesége tartotta megátalkodottan valóságos isten-kisértesnek a villámlassal ílyetén módon barátoknál, váltíg mondogatva: »Istenem, teremtőm! mi lesz ebből?« A napokban aztán csakugyan lett is valami. Az ört Szentesről felhívtá a mérnöke a telefon útján, hogy tőle valamit megkérdezzen. A kérdésre meg is jön a válasz, de nem vehető ki tisztán. A mérnök erre ismételteti az örrel a mondókáját, — ugyanaz az eredmény: furcsa, zagyva, érthetetlen beszédet ad vissza a telefon, mit a mérnök sehogy se ért meg. Végre, hogy többször ilyen hű kísérletet tesz, a mérnök túrelmet vesztve szól rá a telefonon át az öre:

»Hallja, gátör! talán bizony részeg?« — A telefonon át megjön a tiltakozás: »Óóó, dehogya!« amibe holmi asszonyi hang is vegyül. A mérnök erre visszakiált: »Ne tagadja, hiszen a hangján kiérzem, hogy részeg!« és nyomban rá megjön az áruló, sikolto asszonyi hang a telefonon át: »Jézus, Mária, szent-József! ne is tagadja kend tovább, apjuk; hiszen hallja, hogy a mérnök úr megérzete a hangján a borszagot. Istenkém, Jézuskám! mi lesz belőlünk evel a telefonnyal?«

— **A rendőrség figyelmébe.** Városemészto tüzesetek rémes, jepszto hieiret hozták a fővárosi lapok nap-on-napra. Veszprém, utána Jász-Ladány, Alsó-Kubin, Magyarbél lettek a lángok martalékává és Kolozsvártot 8 házat egy sorjában emészett meg a kiütött tűz, melynek erős, hatalmas szárnyakat kölcsönöz pusztító útjában az idei rendkívül viharos tavaszú időjárás, mely mellett egy véletlenül kipattanó szikra elég, hogy ezeket juttasson jólétből a koldusbotra. Ily viszonyok között fokozott köteleességünk, a hozzánk többfelől érkezett panasz folytán, rendőrségünk figyelmét arra felhívni, hogy a városban szerte, még az úri-útcában is több udvarban van könnyen gyúlékony anyag, mint kukoricaszár, szalma stb., nagy kúpokban összehalmozva. Egy oly véletlenül kipattanó szikra, mely ilyen kúpkba tévedve, hamar lobbot vet és mi sem biztosít arról, vajon ma holnap nem kerülünk-e mi is a fentemeltett városok és községek sorsára és nem-e szorulunk — mitől Isten véjta városunkat — mi magunk, vagy újránk arra az emberi könyörületre, amelyet most fölünk épp úgy, mint az egész ország lakosságától joggal igényelnek a sors súlyos csapása által mindenükből kifosztott testvéreink? Ez ökből hívjuk fel rendőrségünk figyelmét arra, hogy a városban, tűzrendészeti szempontból szigorú vizsgálatot tartva, az olyik helyen nagy tömegekben felhalmozott oly gyúlékony anyagok gyors eltávolítását rendelje el.

— **Érdekes hangversenyre** van ismét kilátásunk a közel jövőben. Káldy Gyula zeneszerző és karnagy, aki nemes feladatul tűzte ki, az országban körúton a nagyobb városokban bemutatni a régi magyar zene remekeit, mint értesülünk, Szentesre is el szándékozik jönni zenekarával, hogy itt egy magyar zenetörténeti hangversenyt rendezzen. A hangverseny előkészítésére Káldy úr, értesülésként szerint — Stark Nándor helybeli könyv- és zenemű-kereskedőt kérte fel, aki a Szlavianszky-féle hangverseny rendezője is volt.

— **Vasút-ügy.** A szentes-vásárhelyi vasút épitési munkájával, a kedvező időjárás mellett serényen halad előre az épitési vállalkozó. A földmunkából alig van már valami hátra, az alapozás mindenütt, az egész vonalon befejezve, sőt több helyen már a magas-épitmény is tető alatt áll, mint p. a vásárhelyi népkerti váróterem, továbbá onnan kitudulva 1—2 órház. A földmunka teljes befejeztével nyomban a talpak és sinek lerakásához fognak, hogy aztán a kavicsolást és homokolást már mozony-cróvel teljesítsék. Ha valami előre nem látható incidens nem zavarja meg az épitkezést további folyamában, a vonal a f. évi augusztus hóban mindenesetre átadható lesz a forgalomnak.

— **Megégett asszony.** Borzasztó szerencsétlenség színhelye volt tegnap a III. tized 102 sz. alatt levő ház, melyben Fekete Juliánna lakik. A nevezett ugyanis a kementéket fűtötte be szalmával, miközben egy kipattanó szikrától ruhája tüzet fogott és a szerencsétlen asszony a következő pillanatban már mint élő maglya, kétségbeesetten sikoltozott segítségért. A segítség meg is jött, de — fájdalom — későn, mert, mint értesülünk, az asszony e közben már olyan súlyos égési sebeket szenvedett, amelyek életben maradásának minden reményét kizárják.

